

# Z TEMNOTY

TINA NASHOVÁ





TRITON  
Praha / Kroměříž



# **Z TEMNOTY**

---

TINA NASHOVÁ



Publikace byla vydána ve spolupráci  
s občanským sdružením Rosa.

TINA NASHOVÁ

# Z TEMNOTY

PŘELOŽILA LENKA NĚMEČKOVÁ

Stanislav Juhaňák – TRITON

*Tina Nashová*

**Z temnoty**

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

© 2012 by Tina Nash

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2014

Translation © Lenka Němečková, 2014

Cover © Renata Brtnická, 2014

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,

[www.tridistri.cz](http://www.tridistri.cz)

ISBN 978-80-7387-708-8

Pro mé syny Bena a Liama



# Obsah

---

1	Nový začátek .....	11
2	Zamilovanost .....	23
3	Milostné hry .....	32
4	Bublina praská .....	43
5	Noční můra začíná .....	55
6	V pravém světle .....	61
7	Nový začátek 2 .....	72
8	Dívka, která dělala planý poplach .....	85
9	V jeho moci .....	95
10	Líbánky .....	104
11	Líbánky končí .....	108
12	Moje malá pevnost .....	118
13	Zhroucení .....	123
14	Pekelné Vánoce .....	132
15	Odpoutání .....	144
16	Den zúčtování .....	155
17	Příliš hezké, než aby to byla pravda .....	162
18	Vzal mi oči .....	172
19	Zajatkyně .....	181
20	Nemocnice .....	190

21	Pohřbená zaživa .....	199
22	Život na druhé straně .....	205
23	Vyčkávání .....	216
24	Už toho bylo dost .....	226
25	Spravedlnost .....	237
26	Jdu dál .....	243
	Poděkování .....	246
	Praktický dovětek .....	247
	Užitečné kontakty .....	249
	Doslov .....	257

## Nový začátek

---

Říká se, že by se člověk nikdy neměl nastěhovat zpátky tam, kde vyrůstal. Měla jsem se tím řídit.

Kličkovala jsem přes písečné duny pláže u městečka Hayle. Nebyla jsem tu už dlouhých dvanáct let, od té doby, co jsem v sedmnácti odešla z domova. V téhle ospalé cornwallské vesnici se nic nezměnilo, a tak se mi s každým dalším krokem vybavovalo čím dál víc vzpomínek na dětství.

„Pozor, Bene, nechod' moc hluboko,“ zakřičela jsem na svého staršího syna, který se vrhl do moře.

Já jsem se však změnila. Vrátila jsem se do rodného městečka se dvěma syny, z nichž každý měl jiného otce, a sama jsem za sebou měla řadu vztahů, které skončily ve slepé uličce. Jedny z nejšťastnějších chvil v životě jsem prožívala, když jsem si jako malá hrávala v Hayle se svými sourozenci, takže když se uvolnil byt ve stejné čtvrti, kde nás vychovávala naše matka, skočila jsem po té příležitosti a rozhodla se začít nový život.

Zvedla jsem dvouletého Liama do náručí, posadila si ho na bok a pomalu se loudala tři míle dlouhou pláží. Dávala jsem přitom pozor na Bena, který se cákal ve vodě. Byl horký srpnový den roku 2009. Písek mě pálil do bosých nohou, ale nic vám nepřipomene šťastné dny prázdnin tak dobře jako právě rozpálená zrnka písku mezi prsty. Natahovala jsem krk ke slunci a chvíli jsem se vyhřívala v letním žáru jako tuleň na skále. Život nakonec není tak špatný.

„Mami, podívej!“ Dvanáctiletý Ben pyšně zdvihl ruku. Držel v ní růžovou hvězdicu, která vypadala, jako by z ní někdo ukousnul velký kus.

„Krásná, Bene,“ řekla jsem a pohladila ho po černých vlasech. Celá pihatá tvářička se mu rozzářila. Možná jsem Bena měla moc mladá, ale moje děti pro mě znamenaly všechno a já jsem ani vteřinu nezalitovala, že jsem se stala matkou už v šestnácti.

Můj výběr partnerů měl však k dokonalosti hodně daleko. S Liamovým otcem, šéfkuchařem Paulem, jsem strávila čtyři roky, ale nevyšlo to, a můj poslední přítel mě psychicky naprosto vyčerpával, protože měl ve zvyku mizet na celé dny, a pak se u mě doma v průběhu jednoho dne zjevil třeba tucetkrát a dožadoval se mé pozornosti. Nikdy jsem nevěděla, jak na tom s ním jsem, a nakonec jsem toho už měla dost.

Kopla jsem nohou do moře a postříkala Benovi nohy.

„Bacha, mami,“ zaskučel, ale na tváři se mu hned objevil úsměv, když si představil, že by mohla začít vodní bitva. Vykopnul svou velkou nohou a postříkal mi slanou vodou nohy i ruce. Malý Liam pištěl radostí.

„Ty drzoune,“ vyjekla jsem, chytila jsem Liama pevněji a začala jsem Bena honit.

„Ne, mami,“ vřeštěl a sprintem přede mnou utíkal po pláži.

Na pláži bylo ten den spousta lidí s ručníky, zábranami proti větru a draky. Jeden chlapeček postavil hned u moře obrovský hrad z pís-ku, takže se mu vodní příkop zcela zaplnil vodou vždycky, když přišla velká vlna. Usmála jsem se, protože mi to připomnělo, jak jsem si v dětství užívala se sestrami a s bratrem Paulem.

Bývali jsme pěkní raubíři. Chodili jsme mezi obytné přívěsy „količkovat“ – sundávali jsme prádlo ze šňůr. Vzpomínala jsem, jak jsem křičela, jako by mě na nože brali, když mě rozzlobení rekreatanti honili po kempu. Teď jsem se cítila trošku provinile, ale tehdy jsem byla mladá a pro trochu vzrušení bych udělala cokoli. Další naší oblíbenou zábavou bylo krást mléko v lahvích, které čekaly na své majitele na schodech přede dveřmi domů. V opuštěných kůlnách nebo v lese u nádraží jsme si stavěli bunkry, tam jsme si nanosili zhruba dvacet lahví mléka a celý den jsme je tam popíjeli. Ale ani to nebylo všechno. Jednou jsem našla zatoulaného labradora, a když jsem ho přivedla domů, maminka se strašně rozčílila.

„Co to má sakra znamenat?“ křičela na schodech před domem, když jsem svého nového kamaráda krmila sušenkami.

„Mami, prosím,“ žadonila jsem a neposlušné blondřaté vlasy mi padaly přes oči.

„Ne. Koukej se ho zbavit,“ zakřičela a práskla dveřmi.

Maminka byla velmi přísná a často na nás vyletěla, což nám však nebránilo, abychom se i dál bavili po svém. Nebyli jsme zrovna bohatí, ale dokázali jsme dokonale využít to, co jsme měli, a tak jsem se naučila vystačit s málem. Mít rodinu a přátele, na které se můžete spolehnout, je to jediné, co potřebujete, abyste se dokázali protlouci životem. Proto jsem se také rozhodla vrátit do Hayle – většina mé rodiny pořád žila tam nebo co by kamenem dohodil.

„Bene!“ zavolala jsem na syna. „Půjdemě teď k babičce,“ zavelela jsem a prstem jsem ho nasměrovala nahoru přes písečné duny.

Babička bydlela ve stejném domě jako v době, kdy jsem z Hayle odešla. Bylo to dvě minuty pěšky od pláže a šlo se tam kolem maličké policejní stanice. Už před domem jsem cítila čerstvě upечené koláče.

„Ahoj, holčičko.“ Babička mě uvítala s úsměvem a trošku těžkopádně mě objala.

Babička pro mě byla něco jako matka. Vlastně jsem k ní měla mnohem blíž než k matce, která na nás nikdy neměla čas. Přijít do jejího obývacího pokoje bylo jako vrátit se zpátky v čase. Bylo mi teď dvacet devět, ale všechno bylo přesně stejné, jako když mi bylo pět a poskakovala jsem na babiččině hnědobílém koberci a hrála jsem si, že jsem koníček. Pořád ještě měla ty krémové závěsy s květinovým vzorem barvy moka, dlouhé až na zem, a taky elektrická krbová kamna ze sedmdesátých let s umělými polínky, vestavěná do stěny obložené kameny, která vypadala jako skvrnitá srst žirafy.

„Trošku čaje a koláč, zlatičko?“

„Že se ptáš, babi!“ řekla jsem. Vždycky pro mě a pro děti něco upekla a měla jsem silný pocit, že dnes to bylo to, co jsem měla nejradší.

„Kokosový koláč, to jsi nemusela,“ usmívala jsem se, když přišla s kouskem koláče na starém talířku a postavila ho přede mě na modrý kostičkovaný ubrus. Když nalévala čaj z konvice, zdál se mi ten

zvuk laskavý a uklidňující. U babičky jsem si vždycky připadala milovaná a v bezpečí. Bylo to, jako by se tu zastavil čas, protože se zdálo, že babička vůbec nestárne. Měla na sobě svou oblíbenou sukni až po kotníky, punčochové kalhoty, modré střevíce a blůzku s knoflíky zapnutými až ke krku. Říkávali jsme jí „Královnička“, protože když vyšla ze salónu s vyfoukanou vodovou, vypadala přesně jako Její Veličenstvo.

„Tak kdy bude svatba?“ škádlila mě babička s úsměvem.

„Chlapů už mám dost,“ povzdychla jsem si a oběma rukama jsem objímala šálek s čajem.

„A co ten chlapec, se kterým chodíš poslední rok?“ zeptala se a ulomila si kus koláče.

Zhluboka jsem se nadechla. Překvapilo mě, jak se jí podařilo tít do živého.

„Nejsem s ním šťastná,“ řekla jsem nesmělým, tichým hláskem. Cítila jsem, jak se mi do očí tlačí slzy. Neměla jsem v úmyslu babičce vyprávět, jak hrozně osamělá a nejistá se cítím kvůli tomu, jak nevypočitatelně se Sam chová – v jednu chvíli je milý a za minutku už zase úplně chladný. Po tváři se mi skutálela slza.

„No tak, neblázni, seber se,“ řekla mi babička, přesně jako před lety, když jsme se jako děti někdy rozplakaly.

„Kdepak je ta Tina, která vždycky zase rychle naskočila na koně, když spadla?“ žertovala. V dospívání jsem jezdila na koni. Často jsem spadla do trnitých hlodášových keřů, popíchala a pořezala jsem si ruce i nohy, ale vždycky jsem vyskočila zpátky do sedla. Tenkrát jsem byla odvážná a ničeho jsem se nebála.

„Nechci vidět žádné slzičky. Dej si ještě kousek koláče.“ Babička se usmála a ukrojila mi. Měla pravdu. Nemohla jsem dovolit, aby mě zničil další rozchod. Zhluboka jsem se nadechla nosem a přikývla jsem, jako bych chtěla babičce ukázat, že ji poslouchám. Viděla jsem u vlastní matky, jak prožívala stovky rozhodů a jak se k ní muži ošklivě chovali, a já jsem nehodlala nic podobného snášet. Byla jsem hrdá na to, že jsem praktická dívka, která chlapům neskočí na žádné nesmysly, a neměla jsem ani v úmyslu s něčím takovým teď začínat.

Můj dvoupokojový byt v dvojdomku byl jen jednu ulici nad babičkou. S mým bytem v St Ives se nedal srovnat, ale já jsem potřebovala začít znovu od začátku. Tu sobotu večer, když jsem seděla sama doma a dívala se na romantickou komedii, bylo už o něco těžší, abych sama sebe přesvědčila, že jsem udělala správný krok. Kluci byli u Liamova otce a mně dělaly společnost jenom špinavé skvrny na zdi, které tam zbyly po předchozích nájemnicích.

Je to tady hrozná špeluňka, pomyslela jsem si, když jsem očima přejížděla po neodborně položených prknech na podlaze. Byly mezi nimi tak velké mezery, že mohl člověk kdykoli zakopnout. Vždycky jsem byla neuvěřitelně pořádkumilovná a nepořádek mě ničil. Cítila jsem se ještě osamělejší.

Přestaň se chovat jako hlupák, Tino, řekla jsem si. Právě jsem se natahovala po balíčku sušenek, když jsem uslyšela zaklepaní na dveře. Natáhla jsem krk, skoro jako bych čekala, že půjde otevřít někdo jiný.

Buch, buch, buch! Ať to byl kdokoli, byl hodně neodbytný.

Byla to moje sestra Lorraine.

„Dělej, jdeme ven,“ oznámila mi, když vtrhla do mého obýváku, oblečená v tom, co nosila vždycky, když šla do klubu.

„Ale podívej se, jak vypadám,“ řekla jsem na to a ukázala jsem na svoji mikinu s kapucí a tepláky.

„Jedeme na Mandyiny narozeniny do Penzance. Honem do sprchy!“ nařídila mi.

Lorraine byla skoro stejně tvrdohlavá jako já. Měla dlouhé, tmavě hnědé vlasy a vypadala, jako by z oka vypadla naší matce, než se odbarvila na blond. Byla o rok mladší než já a milovala večírky. Bydlela na praktickém místě kousíček za Penzance, což ode mě nebylo daleko.

V dospívání jsem byla přírodní blondýna, ale pak jsem se začala odbarvovat a za posledních deset let jsem si vysloužila přezdívku Pamela Nashová, protože jsem vypadala trochu jako Pamela Andersonová z *Pobřežní hlídky* a taky proto, že jsem měla moc ráda život na pláži. Lorraine vyndala žehličku na vlasy a začala mi rovnat dlouhé

bílé lokny, zatímco já jsem se pustila do krášlení očí třpytivými zelenými stíny. Malování očí jsem měla na přípravách do společnosti nejradši a vždycky mi trvalo hrozně dlouho, aby vypadaly zářivě a oslnivě a aby vynikla jejich světle modrá barva.

„Co tyhle?“ ukázala jsem sestře černé šaty. Ačkoli jsem byla drobná, měřila jsem kolem sto pětadesát centimetrů a vážila jen asi padesát čtyři kilo, nerada jsem se svou štíhlou postavou přehnaně chlubila. Když jsme byly malé, matka nám vtoukala do hlavy, že se musíme oblékat konzervativně – i když pro ni to neplatilo.

„Takhle oblečená ven nepůjdeš,“ vždycky na mě vyštěkla, když jsem sešla seshora v obyčejném tílku. „Běž zpátky a převlékni se,“ vyprskla. Její hlas mi dosud zněl v uších a pořádně mi podrýval sebe-důvěru.

„Jo, ty si vezmi, a k nim ty svoje třpytivé boty na podpatku,“ schválila mi oblečení Lorraine.

„Ne,“ rozmyslela jsem si to. Najednou jsem se cítila sebejistěji, a tak jsem se vrátila do ložnice a převlékla se. Vybrala jsem si černé kalhoty, bílé tílko a krátkou vestičku pošítou flitry. Udělala jsem před sestrou otočku, i když jsem vlastně ten večer moc neměla náladu.

„Všichni kluci na tebe budou zírat,“ ujistila mě Lorraine a vystrčila mě ze dveří.

Součástí narozeninové oslavy byla i večeře ve středověké stáčírně medoviny v Penzance. Když došlo na placení, měla jsem vypito už několik skleniček vína, a tak jsem souhlasila, že budeme pokračovat v nějakém klubu a tam se trochu odvážeme. Penzance je malé městečko – je tam pár obchodů s potravinami, oblečením a šperky, všechny na hlavní třídě kousíček od pobřežní promenády, která je lemovaná restauracemi a penziony. Je to poslední zastávka vlaku na trase směrem na jihozápad – doslova konec světa. Penzance je jedno z těch městeček, kde všichni vědí, co ostatní dělají, a já jsem tu poznávala stejné obličejy, i když jsem byla tolik let pryč.

„Tak pozor, holky Nashovy si dneska vyrazily ven,“ zažertoval vyhazovač u dveří nočního klubu Stodola.

„Kde máte sestru Tracey?“ pokračoval.

Bylo to, jako bychom se vrátili zpátky do školy. Bylo nás šest sourozenců, takže nám přezdívky zůstaly i po letech.

„Tracey je vdaná a má děti, nemůže chodit ven do klubů. A teď nás pusť dovnitř, ty mizero,“ dělala jsem si z něho legraci a protáhla jsem se kolem něj do jediného slušného klubu ve městě.

„Dáme panáky?“ nadhodila Lorraine a mířila k baru.

Zavěsila jsem se do ní a nechala se vést. Bylo to už tak dávno, co jsem se byla někde pobavit, že jsem téměř zapomněla, jaké to je, nechat všechny starosti na celý večer stranou. Pozorovala jsem, jak barman vyrovnal na pult naše miniaturní sklenky a naléval do nich tequilu z tak velké výšky, že část alkoholu rozlil na bar. Olízly jsme si zápěstí, nasypaly na ně sůl, přitukly jsme si a hodily do sebe panáky.

„Brr,“ ušklíbla jsem se, když jsem ucítila nahořklé pálení v ústech.

„Dej si k tomu tohle,“ řekla Lorraine a podala mi kousek citrónu, abych ho dojedla. Pak mě chytila za ruku a vedla nás na taneční parket. V dospívání byly tancování a jízda na koni moje velké záliby a v těchto dvou věcech jsem si také nejvíc věřila. Zvedla jsem ruce do vzduchu, jako bych chtěla chytit světlo ze stroboskopu, a rozvlnila jsem boky.

Cítila jsem, že mě někdo pozoruje.

Zatočila jsem se a probodávala jsem vzduch v rytmu hudby, která byla tak hlasitá, že jsem měla pocit, jako by mi pulzovala přímo uvnitř těla.

Jasně jsem cítila, jak mě někdo fixuje pohledem.

Otočila jsem se a naše oči se setkaly. Byl úžasný.

Tmavé, na kratičko sestřižené vlasy, ostře řezané čelisti, svaly rýsující se pod těsnou, výborně padnoucí modře kostkovanou košilí a tajemné tmavé oči. Vypadal jako hráč ragby, měřil přes metr devadesát a vážil určitě víc než sto kilo. Byl opřený loktem o bar, jako by mu bylo jasné, že vypadá dobře. Přitahoval mě jako magnet. Se značnou dávkou opilecké kuráže jsem k němu dovrávala a postavila se před něj s rukama v bok.

„Vzpomínáš si na mě?“ zeptala jsem se.

„Da, da, da...“ pohupovala jsem se na místě a oběma rukama jsem si držela velká sluchátka. Otočila jsem knoflíkem na svém mixážním pultu a zesílila basy. Za svoji novou dýdžejskou soupravu jsem utratila dva tisíce liber, protože jsem si chtěla splnit sen stát se profesionální dýdžejkou a objíždět kluby. Vždycky jsem měla v hlavě aspoň jeden sen, vždycky jsem potřebovala něco, v co bych mohla doufat; měla jsem prostě takovou povahu.

Právě jsem vyměňovala skladbu, když se u dveří ozval zvonek.

„Minutku!“ zavolala jsem. Prsty jsem si trochu načechrala vlnité blondaté vlasy, aby se zdály nadýchanější. Vypadala jsem jako surfařka, byla jsem opálená a vlasy jsem měla vyšisované od slunce, na sobě jsem měla tílko, sukni a žabky. Bydlela jsem v Newlynu, městě na pobřeží vedle Penzance, v bytě, z něhož byla cítit vůně vln.

„Nazdar, Tino,“ pozdravil mě kamarád Granite. Každý měl tenkrát přezdívku a on nebyl výjimka.

„Tohle je Shane Jenkin,“ řekl a ukázal na chlapce, který přešlapoval ve stínu za ním.

Tváře mi zrudly rozpaky. Shanea jsem už předtím zahlédla ve městě a okamžitě jsem se do něj zakoukala. Byl vysoký, urostlý a měl tmavě hnědé, čokoládové oči, ve kterých jsem se chtěla utopit. Vypadal jako Američan, nosil lesklou červenobílou krátkou bundu s nápisem Chicago Bulls. Čekala jsem, až promluví, protože jsem chtěla slyšet, jaký bude mít přízvuk.

„Ahoj,“ řekl. V jeho hlase nebylo nic odlišného, byl jen trochu huhňavý, což prozrazovalo, že jeho majitel pochází z Cornwallu.

„Pojďte dál, jen jsem si tu hrála s mixážním pultem,“ řekla jsem, ustoupila stranou a pustila je do svého obývacího pokoje. Shane se posadil vedle mě a já jsem cítila, jak sexuální napětí mezi námi vypaluje díru do vzduchu. Celé hodiny jsme si povídali o hudbě a o tom, jak moc máme rádi rappera 2Paca. Byl okouzlující a zábavný a já jsem nechtěla, aby odešel, rozuměli jsme si výborně. Trochu později

se u mě ten večer objevila moje nejlepší kamarádka, kadeřnice Danielle, aby se k nám přidala.

„Pojď sem,“ naznačovala mi z kuchyně a snažila se mluvit co nejtíšeji, aby ji nikdo jiný neslyšel.

Vrhla jsem na ni pohled, který měl vyjadřovat ‚nech mě být‘, ale ona byla neodbytná.

„Tsss, pojď sem,“ nenechala toho a dělala na mě za Shaneovými zády obličej. Zdráhavě jsem se zvedla a loudala se do kuchyně, abych si poslechla, co tak hrozně důležitého mi potřebuje říct. Chytila mě za ruku a přitáhla k sobě.

„Co ten tady sakra dělá?“ zeptala se a ukázala na Shanea. „Vždyť to je normální šílenec,“ vypískla a odhrnula si z čela kudrnaté vlasy.

„Pssst,“ zarazila jsem ji, protože jsem nechtěla, aby to slyšel. „O co ti jde?“ ptala jsem se a zmateně jsem kroutila hlavou.

„Právě vylezl z vězení. Byl tam za to, že nějakýmu chlápku dupnul na hlavu a poškodil mu mozek.“

„Cože?“ zakuckala jsem se.

„Odseděl si čtyři a půl roku,“ řekla Danielle a kroužila si prstem kolem čela, aby mi dala najevo, že to Shane nemá v hlavě v pořádku. Přimáčkla jsem lokty těsně k tělu, jak jsem to dělala vždycky, když jsem byla vyděšená. V tu chvíli jsem uviděla, že Shane vstal a vydal se směrem ke kuchyni. V očích jsem měla strach.

„O čem to tady, holky, drbete?“ zeptal se Shane. S tím svým širokým, svalnatým hrudníkem se napařoval jako kohout. Testosteron z něj byl cítit na míle daleko.

„O ničem.“ Danni ho ignorovala a odešla do vedlejší místnosti.

„Nenechávej mě tu, Danni,“ zašeptala jsem a zatvářila jsem se vyděšeně. Shane poznal, že se něco děje, proto se mnou chtěl být někde o samotě, stranou od ostatních. Nervózně jsem sevřela rty a snažila jsem se předstírat, že se usmívám. Zatlačil mě do rohu a tam se nade mnou tyčil jako obr. Byla jsem přitisknutá na kuchyňskou linku a neměla jsem kam utéct. Rukama jsem svírala pracovní desku a on mě tam hypnotizoval upřeným pohledem.

„Co je?“ hlesla jsem.

Přitiskl se na mě a naklonil se, aby mě políbil.

„Ne,“ vyštěkla jsem a uhnula před ním. Odtlačila jsem ho od sebe. Pod prsty jsem cítila jeho svaly, byl pevný jako tank.

„Brr, hrůza,“ naznačila jsem Danielle pohybem rtů, když jsem za ní přispěchala do obýváku. Po zbytek večera jsem se od Shanea držela dál a on po nějaké době i s Granitem odešel.

„Co si to dovoluje, takhle se na mě mačkat,“ rozčilovala jsem se a rozhazovala jsem vztekle rukama.

„Drž se od něj dál,“ varovala mě Danni. „Jsou s ním jenom problémy.“

## *Srpen 2009*

Tahle varovná slova se mi však té noci v hlavě vůbec nerozezněla, asi kvůli spoustě alkoholu, který jsme s Lorraine vypily.

„Vzpomínáš si na mě?“ zeptala jsem se Shanea. Bylo mu teď třicet, ale moc se za těch deset let nezměnil, jenom vypadal ještě lépe a ramena měl dvakrát tak široká.

Upřeně se na mě zadíval a pak zamrkal.

„Jo,“ zabručel. Lorraine a já jsme si pak s ním a s jeho kamarádem chvíli povídaly a já jsem pořád viděla, jak mě Shane pozoruje.

„Mně se ještě nechce domů, pojd'me někam na party,“ škemrala Lorraine, když DJ ohlásil poslední píseň.

„Na party?“ přerušil ji Shane. „O jedné bych věděl, u mě doma,“ zasmál se. V jeho chování bylo něco dětského a to bylo roztomilé. Mávlj jsme na taxík a všichni čtyři jsme se nasoukali dovnitř. Byl z nás cítit alkohol i pot, jak jsme celý večer tančili. Seděla jsem vedle Shanea a ostatní mě natlačili k němu na klín. Byl hrozně velký. Cítila jsem, jak mnou proniká teplo jeho těla, a připomnělo mi to ten příjemný pocit, který přijde, když s někým chodíte. Trochu mě píchlo u srdce, když jsem si vzpomněla na zoufalý vztah, z něhož jsem právě utekla. Najednou jsem se stáhla do obranné pozice a zasypala jsem Shanea spoustou otázek, abych zjistila, jestli u mě může uspět, nebo jestli je stejný jako všichni ostatní.

„Máš práci?“ zeptala jsem se a chytla se opěrky hlavy, protože jsme právě projížděli zatáčku.

„Jsem malíř pokojů a tapetář,“ řekl a byl na to náležitě pyšný.

„Dobře. Máš svoje bydlení?“ ptala jsem se dál.

„Jo, mám,“ zasmál se.

„Dobře. Máš holku?“ otravovala jsem ho dál.

„To má být něco jako španělská inkvizice?“ smál se se zakloněnou hlavou.

„Dej mu už pokoj,“ utahovala si ze mě Lorraine, která seděla na druhé straně.

Já jsem mu však nechtěla dát pokoj. Už jsem měla dost toho, aby měli muži vždycky tu výhodu, že když máte pochybnosti, přikloníte se spíš k té lepší variantě.

„Ne,“ usmál se a podíval se mi do očí. „A než se na to zeptáš, jsem sám už sedm měsíců.“

Když to řekl, úplně jsem se vnitřně roztřásla. V tu chvíli jsem si už jasně uvědomila, že se mi moc líbí.

„Bezva,“ řekla jsem koketně. Shaneův byt byl velice blízko centra. Byl v přízemí a skoro to vypadalo, že v něm nikdo nebydlí – žádné obrázky na stěnách ani ozdoby –, ale byl čistý a uklizený. Všechny místnosti byly vymalované na bílo, což výborně ladilo se svěží přímořskou atmosférou města. Shane se svezl na pohovku a já jsem se usadila v křesle vedle něj. Otevřel pár plechovek piva a já jsem mu otevřela své srdce. Stres, zmatky a nezmary posledních šesti měsíců se ze mě začaly řinout proudem a on tam jen seděl a poslouchal. Na konci večera jsem už seděla u něj na pohovce a on ležel natažený za mnou.

„Hrozně moc mluvím,“ začervenala jsem se a nejistě jsem založila ruce.

„To nevadí,“ řekl na to a účastně mě pohladil po zádech. Zdálo se mi, že mu na mně záleží a že se chová něžně, na hony vzdáleně tomu ráznému Shaneovi, který mě tenkrát před deseti lety přitiskl ke kuchyňské lince. Usmála jsem se na něj a zadívala se do jeho tmavých očí. Měla jsem chuť ho tam hned v té chvíli políbit, ale dokázala jsem té naléhavé touze odolat. Nebyla jsem ještě připravená někoho k sobě

pustit – ačkoli jsem už tenkrát dokázala říct, že se Shanem to bude jiné než se všemi ostatními.

Když jsme se s Lorraine rozhodly jít konečně domů, bylo šest hodin ráno. Cítila jsem se citově vyčerpaná, ale zároveň jsem měla pocit, že mi někdo z ramen sundal těžké břímě, a to díky tomu, že mě Shane vyslechl. Když jsme se loučili na schodech před domem, bylo už venku světlo a ptáci zpívali.

„Chci tě zase vidět,“ naléhal Shane. „Dáš mi číslo?“

Neváhala jsem ani vteřinu. Měla jsem pocit, že mu můžu věřit, že mu na mně záleží, že ke mně něco cítí, a když z toho nebude nic jiného, tak že v něm aspoň získám dobrého přítele. Naklonil se ke mně a objal mě. Nesnažil se mě políbit nebo si sáhnout, zachoval se jako dokonalý gentleman. V tu chvíli na nás zatroubil taxík a Lorraine mě vtáhla do auta.

„No, tenhle chlap je teda terno,“ zhodnotila Lorraine, když jsme odjízděly domů.

## Zamilovanost

---

„Zavolej mu teď hned.“ Shane nařídil Lorraine, aby vytočila číslo mého bývalého ze svého mobilu.

„Ne,“ zděsila jsem se a choulila jsem se v rohu Shaneova obývacího pokoje. Chodili jsme spolu už pár týdnů, když jsem se jen tak zmínila, že mě můj bývalý pronásleduje a snaží se, abychom se zase dali dohromady. Každá žena ví, že nejlepší způsob, jak se dozvědět, jestli o vás má muž opravdu zájem, je rozdmýchat v něm jiskřičku žárlivosti.

„Počkej chvilinku,“ hihňala se Lorraine a hledala číslo v telefonu. Zpočátku to všechno vypadalo jako legrace, hlavně proto, že jsme v sobě měli několik skleniček vína a plechovek cideru, ale Shane začínal být pěkně rozčilený.

„Ne, nech toho, Lorraine, prosím tě.“ Nemyslela jsem si, že to opravdu udělá.

„Už to zvoní,“ zakvičela a zvedla telefon tak vysoko, abych na něj nedosáhla.

„Ježíšmarjá, neee.“ Běžela jsem do chodby, protože jsem se cítila hrozně trapně. Uši jsem si zakrývala rukama jako malé dítě, když se dívá na strašidelný film. Přesto jsem slyšela, jak Shane křičí dunivým hlasem do telefonu příkazy.

„Přestaň Tině volat. Ona je teď se mnou, jsme spolu,“ vyjasnil mému bývalému.

Úplně se mi podlomily nohy, ale ne proto, že by mi bylo trapně; bylo to z rozrušení. Ještě nikdy o mě žádný muž takhle nebojoval. Na tváři se mi rozlil úsměv, protože jsem si uvědomila, že jsem jeho, že jsme spolu – on mě chtěl.

Vídala jsem se se Shanem v úterý a v sobotu večer, když byly děti u Liamova otce Paula. Pravidelně jsme si psali zprávy a mluvili jsme spolu po telefonu, ale nijak na mě netlačil ani nenaléhal, což pro mě bylo skvělé, protože jsem se stále ještě nevyrovnala s předchozím rozchodem. Abych byla upřímná, zpočátku jsem ze Shanea nebyla nijak zvlášť odvázaná; byl pro mě spíš něco jako přístav v bouři, ale rychle mi začal přirůstat k srdci. Říká se, že právě ty vztahy, které vás zastihnou nepřipravené, se vám nakonec dostanou nejvíc pod kůži.

Když jsem byla u Shanea doma, cítila jsem se jako na dovolené, daleko od svého života matky dvou dětí. Shane mě odvedl od mých každodenních starostí a vrátil mi mládí. Byli jsme spolu tři týdny, když jsem se konečně rozhoupala a pozvala ho k sobě – do svého světa. Byla jsem však nervózní z toho, jak proběhne Shaneovo setkání s dětmi. Co když mu najednou dojde, že s matkou od dětí chodit nechce? Vypadal tak dobře, proč by tedy měl chtít být právě se mnou? Tyto obavy se však rychle rozplynuly, když Shane nastoupil do vlaku z Penzance do Hayle. Poprosila jsem sousedku Zaru, aby zatím dohlédla na děti, a vydala jsem se Shaneovi naproti na nedaleké nádraží.

Když jsem čekala na peróně, cítila jsem se jako pubertářka na prvním rande. Byl vlhý letní večer, ale já jsem byla tak nervózní, že jsem se třásla zimou a bradu jsem měla zabořenou do vysokého límce mikiny s kapucí, abych se zahřála. A bylo dobře, že jsem měla část tváře schovanou, protože když jsem viděla, jak Shane vyskočil z vlaku, spadla mi brada. Jeho hrud' byla tak obrovská, že ho triko velikosti XL obepínalo jako celofán a zdůrazňovalo každý sval. Džíny mu kopírovaly stehna i hezký zadek. Nikdy v životě mě ještě nikdo tak moc nepřitahoval. Vykračoval si přes perón, ale pak se přede mnou znenadání zastavil.

„Všechno v pohodě?“ zeptala jsem se a usmívala se od ucha k uchu šťastím, že za mnou přijel.

Podíval se na mě svým pohledem štěněte a zamrkal. Ruce měl ochable svěšené podél těla, jako by nevěděl, co se sebou má dělat. Stoupla jsem si na špičky a políbila ho.

„Tak pojď.“ Chytila jsem ho za ruku. Shane se choval, jako by mu nikdy předtím nikdo neprojevoval lásku, jako by nevěděl, co má dělat, když ho někdo obejmě nebo políbí nebo mu dá nějak jinak najevo svou náklonnost. To mi okamžitě zahrálo na city a způsobilo, že jsem o něj chtěla pečovat.

„A jsme tady,“ řekla jsem a nervózně jsem strčila klíč do dveří. Co si o mně bude myslet, až uvidí, kde bydlím? začala jsem panikařit.

„Pěkný byt,“ řekl a sebejistě vešel do obývacího pokoje, kde Zara hlídala kluky.

„Nazdar, kámo,“ řekl a pohladil Liama po hlavě. Vůbec jsem to nechápala – v jednu chvíli byl nesmělý, za minutku už zase suverénní. Zdálo se však, že to s dětmi umí, což mě ještě víc obměkčilo.

„Co to hraješ, kámo?“ zeptal se Bena, který seděl v tureckém sedu na zemi a hrál nějaké hry na počítači.

„Ehm, fotbal, Pro Evolution,“ odpověděl Ben stydlivě.

Shane přešel místnost a posadil se vedle něj. Svoje dlouhé nohy musel zkroutit do tvaru obřího preclíku.

„Zahrajeme si spolu?“ vyzval Bena. Ben mu podal volný ovladač a ti dva se pustili do boje na virtuálním hřišti. Moje dítě proti velkému dítěti, tak to vypadalo. Poděkovala jsem Zaře za hlídání a šla jsem ji vyprovodit ke dveřím. Tam zvedla palce nahoru a nadšeně se usmívala, jako by mi chtěla naznačit, že se Shanem to je velká výhra.

„Nech toho,“ snažila jsem se ji žertem utnout, ale v břiše jsem zatím znovu ucítila to zvláštní chvění, protože mi právě někdo úplně objektivně řekl, jaký úžasný úlovek Shane je.

Když jsem chlapce uložila do postele, strávili jsme večer sledováním filmů a povídáním. Bylo to, jako by ho najednou přepadl slovní průjem – chvílemi dokonce zastavoval filmy, aby si se mnou mohl víc povídat. Vyprávěl mi, že hrával profesionálně ragby v záložním týmu Cornwallských pirátů a že původně chtěl jít k námořnictvu jako jeho otec. Přiznal, že byl před deseti lety ve vězení za to, že někoho zmlátil, ale řekl mi, že to vlastně neudělal – odsákal si to za kamaráda. Ujistil mě, že v jeho životě je teď všechno úplně jinak.

„Nesnáším, když lidi používají násilí, aby dosáhli toho, co chtějí,“ prohlásil, když mi vyprávěl příběh o jednom kamarádovi, se kterým se dřív přátelil.

„To není správný, víš, snažit se z lidí vymlátit duši,“ tvrdil se spravedlivým rozhořčením.

Seděla jsem vedle něj na pohovce, úplně fascinovaná tímhle obrem, který byl ve skutečnosti velkým plyšovým medvídkem. Byl tak ohromný, že jsem pod něj málem celá zapadla, když jsme se později objímali a líbali. Vzal mě za ruku a něžně ji hladil, jako bych byla nějaká vzácná porcelánová panenka. Druhý den ráno měl brzy vstávat do práce, ale strávili jsme celé dopoledne v posteli.

„Jak to, že mě úplně nerozmačkáš?“ chichotala jsem se, když se na mě převalil.

„Protože jsem rozložil váhu rovnoměrně.“ Zakoulel očima jako dítě. Něžně mě kousl do krku a pak mě zlíbal od ucha přes tvář až na rty. Jazyk měl měkký a jemný a já jsem cítila v břiše explozi, která se mi šířila jako oheň celým tělem, od prstů, které Shane vášnivě svíral ve své ruce, až dolů. Pomalu a něžně se pohyboval dovnitř a ven a já jsem se topila v jeho tmavých očích, které se při každém nárazu doširoka otevřely. Nikdy bych nečekala, že takový hromotluk bude v posteli tak něžný. Usnula jsem v jeho medvědíh objetí zpocená, vyčerpaná, ale šťastná.

Můj vnitřní budík, který mi říkal, abych se probudila a zkontrolovala malého Liama, právě zazvonil. Obrátila jsem se, abych Shanea políbila, ale zarazila jsem se a chvilku si jen tak užívala ten pohled. Pozorovala jsem, jak leží na zádech, tvrdě spí a hrud' se mu s každým nádechem zdvihá a pak zase klesá. Ranní slunce se linulo přes závěsy do pokoje, ozařovalo jeho svalnaté tělo a zvýrazňovalo tetování na prsou a pažích. Do té chvíle jsem si jeho tetování vlastně pořádně neprohlédla. Je to, co si myslím? Podívala jsem se z větší blízkosti a snažila jsem se při tom být potichu jako myška, abych ho neprobudila. Na jeho pravé paži byl obrázek popravčího v kápi, jak zvedá meč, jako by se právě chystal někoho zabít.

Uf.

Bylo tam toho ale víc. Na levé straně hrudi měl vytetovaného tygra, který někomu odtrhává hlavu. Na levé paži se skvěl nápis PSANEC, vyvedený velkými, tučnými písmeny. Pousmála jsem se při představě, že Shane sám sebe vidí jako člověka stojícího mimo zákon. Proč ale měl na těle tahle hrozná, agresivní tetování? Možná si je nechal udělat, když byl ještě hodně mladý? Takové znepokojení jsem však hned odsunula stranou – řekla jsem si, že asi musí mít něco společného s jeho image tvrdého muže.

Bylo už pozdě odpoledne, když se Shane konečně vynořil z mojí ložnice. Ploužil se dolů po schodech a protíral si unavené oči, zatímco já jsem připravovala dětem odpolední svačinku.

„Dobrá večer,“ zavtipkovala jsem.

Zastavil se těsně za mnou a přitáhl si mě k sobě; teplo jeho těla mi přikrylo záda jako peřina a já jsem roztála. Právě se chystal obrátit si mě čelem k sobě a políbit mě, když mu zabzučel telefon.

„Sakra, to je šéf,“ řekl a odešel telefonovat do druhé místnosti. Říkal mi, že nějakou práci právě dodělal, tak proč vypadal tak znepokojeně? Natahovala jsem krk, abych něco zaslechla, ale rozhovor netrval víc než pár sekund. Shane vypadal úplně vyvedený z míry.

„Co je?“ zeptala jsem se ustaraně.

„Řekl mi, že mám padáka, protože jsem měl dneska pracovat. Měl jsem předělat ten lesklý nátěr, co jsem dělal předtím.“

„To snad ne,“ vyděsila jsem se.

„Jenom mě prudí,“ řekl Shane potichu.

„Je mi fakt hrozně, protože jsi byl celý den se mnou,“ řekla jsem.

„Ono ho to přejde. Potřebuje mě,“ chlubil se Shane.

Znělo to, jako by měl všechno pod kontrolou, tak jsem se k tomu už nevracela, ale sama sebe jsem opravdu překvapila – musím mít Shanea opravdu ráda, když za něj začínám cítit zodpovědnost. Měl pro mě být jenom takové odreagování, zábava na vyplnění času. Dostala jsem na sebe zlost, že jsem přestala být ostražitá.

„Jedeš teda dneska večer domů?“ zeptala jsem se Shanea, když si bral nějaké jídlo z ledničky. Můj obranný systém začal opět fungovat.

„Co kdybychom se zase podívali na nějaké filmy,“ navrhl. Stačil jediný pohled jeho štěněcích očí a znovu jsem podlehla. Věděla jsem, že zase budu silná, až přijde víkend.

Lechtání v žaludku se však vrátilo, a když jsem ho příště uviděla, rozhořel se ve mně láskyplný pocit s ještě větší silou. K mým dětem se choval úplně přirozeně a vypadalo to, že ho kluci zbožňují. Vydal se klidně s Benem na projížďku na kole po venkovských cestách, zatímco já jsem zůstala doma a připravovala něco k jídlu. Vařila jsem vždycky moc ráda, ale v posledních letech jsem se jídlem nijak zvlášť nezatěžovala. Shane mě inspiroval k tomu, že jsem si znovu nasadila svou kuchařskou čapku, vylovila jsem profesionální nože a vyhrabala svůj starý recept na kuře po španělsku, za které jsem vždycky sklízela spoustu chvály. Cítila jsem, jak se pomalu, ale jistě otevírám a stává se ze mě ta zábavná, bezstarostná Tina, kterou jsem znala z dřívějšíka.

Právě jsem krájela mrkev, když jsem se přistihla, že sním o Shaneovi, nebo přesněji řečeno o jeho těle. Pousmála jsem se – nechťelo se mi věřit, že si klidně fantazíruru o sexu při krájení zeleniny! No, je pravda, že mrkev vypadá trochu falicky, pomyslela jsem si a zase jsem se zasmála. Jen málokdy se mi někdo opravdu tak moc líbil a vzájemná přitažlivost mezi mnou a Shanem byla překvapivě silná. Nemohla jsem se ho nabažit a zcela zjevně jsem na něj nedokázala přestat myslet.

Shane s Benem se vrátili zablácení, zpocení a hrozně rozrušení.

„V těch špinavých botách sem nechodte,“ křičela jsem na ně, když se hrnuli dovnitř.

„Právě jsme viděli hrozně roztomilé malinké koníčky a prasátka,“ rozplýval se Shane.

„Fakt, mami, jsou hrozně mrňaví,“ přidal se Ben a tváře měl z jízdy na kole celé červené.

„Kde? O čem to mluvíte?“ ptala jsem se a snažila jsem se je uklidnit.

„Tam nahoře v lomu, musíme jim tam donést něco k jídlu, musíme jet hned,“ řekl Shane.

Chtělo se mi říct mu „uklidni se“, jako bych to řekla svým synům, protože byl hrozně rozrušený, ale byl tak roztomilý, když to říkal! Pořád se křenil a poskakoval na místě a celý večer dokola mluvil o tom, jak jsou ta miniaturní zvířátka úžasná, až jsem nakonec souhlasila, že se na ně druhý den pojedeme podívat.

Ben jel na kole napřed a Shane své kolo vedl, abych s ním mohla držet krok. Pomalu jsme stoupali klikatými cestičkami nahoru k písečnému lomu. Byl to naprosto dokonalý den – sluníčko nás hřálo a ptáci zpívali ve křoví, které lemovalo cestu. Právě to na Cornwallu miluju – můžete klidně ujít několik mil, aniž byste zahlédli auto, pokud víte, kudy vedou odlehlé pěšiny.

Odbočili jsme z cesty k písečným dunám a čekalo nás stoupání. Shane mě starostlivě pozoroval, aby se přesvědčil, že jsem neztratila pevnou půdu pod nohama. Nad hlavou nám kroužili racci a křičeli, když jsme se blížili k lomu, který vypadal jako obří pískoviště.

„Podívej, mami,“ volal Ben a ukazoval na malá zvířátka na nedalekém políčku.

„Jééé, ta jsou vážně roztomilá,“ vykřikla jsem.

Shane otevřel igelitovou tašku a podal Benovi pár jablek a mrkví, aby je mohl dát koníčkům. Jednoho koně přilákal blíž a něžně ho hladil po nozdrách a hřívě. Vypadalo to, že je dokonale šťastný. Zdálo se, že má přirozený talent vycházet se zvířaty a s dětmi. Zářila jsem radostí. Může to možná znít jako otřepaná fráze, ale každý den jsem pozorovala víc a víc znamení, že jsem konečně našla někoho, kdo by mohl být „tím pravým“.

Zažívala jsem s ním jinou stránku jeho osobnosti, než jakou u něj viděli všichni ostatní, a proto jsem měla pocit, že jsem pro něj výjimečná a že mě potřebuje. Ve městě se Shanea každý bál, protože byl tak veliký a protože všichni věděli, že strávil nějaký čas ve vězení. Když jsem vedle něj šla v Penzance po ulici, cítila jsem se skoro jako nějaká celebrita. Všichni říkali „ahoj, Shane“, ale hlavy měli sklopené, jako by se mu báli podívat do očí. Pro mě to však byl velký, roztomilý medvídek, kterého jsem dokázala zkrotit. Cítila jsem se s ním v bezpečí, jako by to byl můj osobní strážce.

Myslím, že jsem podvědomě hledala muže, který by mě ochraňoval, protože vzpomínky na to, jak moji matku tloukli její partneři, nikdy tak docela nevybledly. Nemohla jsem uvěřit, jaké mám štěstí, když Shane začal vyprávět, že nesnáší muže, kteří bijí ženy – bylo to, jako by mi četl myšlenky. Jednoho večera, když jsme byli u něj doma, mi o tom dokonce podal důkaz.

Jen tak jsme se povalovali na pohovce a povídali jsme si, když jsme z bytu nad námi zaslechli nějaké rány. Podívala jsem se na Shanea, který podrážděně zatnul zuby, jako by věděl, co se tam děje. Bouchání a rány pokračovaly a mně se najednou zastavilo srdce, když mi to došlo. Podobné zvuky jsem už slyšela. Hned potom se ozval pláč a křik.

„Ne, ne, ne, nech toho!“ křičela nějaká žena.

„PRÁSK!“

„Panebože, prosím tě, ne!“

„PLESK!“

Zavřela jsem oči. Ocitla jsem se zase v karavanu, bylo mi šest let a choulila jsem se ke svým sourozencům, protože jsem se bála o život. Viděla jsem, jak maminku její přítel bije do tváře, tak živě, jako by se to odehrávalo právě teď přede mnou. Prásk, bum, mlátil ji do jejích krásně tvarovaných lícních kostí. „Pojď sem, ty děvko,“ vrčel, chytil ji za vlasy a pak ji odtáhl za paty do ložnice. Dveře se s bouchnutím zavřely a my jsme pak už slyšeli jen výkřiky, pláč a úpěnlivé prosby, aby toho nechal.

„PRÁSK!“ Ten zvuk mě vrátil zpátky do reality. Shane vyskočil z pohovky a začal pochodovat po pokoji.

„To je ale hajzl, to je kretén,“ křičel a protahoval si svaly a ramena jako Neuvěřitelný Hulk. Funěl jako rozzuřený býk v aréně.

„Ne, prosím, přestaň!“ ozvalo se znovu.

„Tak to by stačilo!“ vykřikl Shane a vyrazil nahoru po schodech. Já jsem mu běžela v patách.

„Shane, prosím tě, stůj, nepleť se do toho,“ prosila jsem ho z chodby, ale bylo pozdě. Shane už bušil pěstí na sousedovy dveře.

„Otevřete!“ křičel. Od krku až po tvář zrudnul vzteky a vypadalo to, že každou chvíli vybuchne. Dveře se otevřely.

„Co je?“ řekl vysoký muž s tmavými mastnými vlasy, oblečený ve vestě, kterému stékal po čele pot.

Teď to přijde, říkala jsem si a krčila jsem se na chodbě. Myslela jsem, že ho Shane na místě pošle k zemi, protože z něj přímo syčela pára.

„Už toho mám dost, kdo to má poslouchat. Ženský se kurva nemlátěj!“ řval tomu chlápku do obličeje.

„ŽENSKÝ SE KURVA NEMLÁTĚJ!“ opakoval ještě jednou a mířil na něj prstem jako zbraní.

Ta slova mi zněla jako rajská hudba. Konečně jsem našla chybějící díl skládačky, který jsem hledala celý život. Přisahala jsem, že si na rozdíl od své matky nikdy nezačnu s mužem, který bije ženy. Teď to vypadalo, že jsem právě vyhrála v loterii.

## 3

# Milostné hry

---

„Myslela jsem, že počáteční idylka by měla trvat aspoň půl roku, ne tři měsíce,“ řekla jsem a chytila jsem si hlavu do dlaní.

„Objeví se za chvíličku,“ snažila se mě uklidnit moje sestra Lorraine.

Vyjít si večer ven pro mě tenkrát byla docela vzácnost, a tak jsem se těšila, že se pěkně obléknu a půjdu si se Shanem zatančit. Měl mě vyzvednout u Lorraine už před několika hodinami, ale vůbec nebral telefon. Útroby mi zaplavoval hrozně skličující pocit, že něco není v pořádku. Vždycky jsem měla silnou intuici a její správnost mě teď děsila. Proč si děláš tak velké starosti, Tino? Pusť to z hlavy, nadávala jsem si. Ale nešlo to. Už jsem byla zamilovaná.

„Ty tady zůstaň a ještě se douprav a já se půjdu mrknout k němu domů,“ navrhla Lorraine.

„Díky, holčičko,“ řekla jsem s úsměvem. Takovou přezdívkou jsem říkala všem svým sestrám.

Snažila jsem se zabavit – rovnala jsem si vlasy a dělala si make-up –, ale ten úzkostný pocit mě pořád někde uvnitř hryzal. Shane byl totiž do té doby absolutně spolehlivý. Choval se jako dokonalý gentleman, jako dokonalý přítel. Nechápala jsem, proč mě teď nechal čekat.

Když se Lorraine vrátila a zaklaply za ní dveře, úplně jsem nadskočila. Snažila jsem se vypadat klidně, ale moje sestra mě moc dobře znala.

„Co se děje?“ Něco nebylo v pořádku. Na její tváři to bylo jasně vidět.

Zhluboka se nadechla a pak mi tu novinku neochotně sdělila.

„Nemohl tě vyzvednout, protože nemá čas – má byt plný holek a musí je bavit,“ řekla a zdvihla obočí.

Úplně mě to vykojelo. „Co to říkáš, on je s nějakýma holkama?“ vykotala jsem.

„Opíjí se ve svém bytě plném mladých holek,“ zopakovala mi Lorraine.

Podlomila se mi kolena a v hlavě mi začaly vířit tisíce žárlivých myšlenek. Představila jsem si, jak se tiskne ke všem těm mladým, krásným blondýnám. Posadila jsem se na pohovku a prsty si prohrábla vlasy.

„Bože můj, já jsem takový idiot. Myslela jsem si, že mě má rád,“ řekla jsem a podívala jsem se na Lorraine, jako bych chtěla, aby mi to potvrdila.

Kousla se do rtu a nebyla si jistá, co by měla říct. Vždycky jsme se vzájemně utěšovaly, když měla ta druhá zlomené srdce nebo byla hodně smutná, a Lorraine teď poznala, že mě to opravdu bolí.

„Ale on tě má...“ začala, když jí náhle zazvonil telefon.

„To je Shane,“ řekla, když viděla, že na displeji svítí jeho číslo.

Byla jsem rozzlobená. Čekala jsem na něj celý večer a on mě klidně nechal a dal přednost party se spoustou holek. To jsem nechtěla snášet. Měla jsem přece nějakou sebeúctu.

„Chce s tebou mluvit,“ řekla mi Lorraine a podávala mi telefon.

„Ne,“ odsekla jsem. „Já s ním mluvit nechci, díky.“

Lorraine mu nejspíše vyřídila můj vzkaz a pak čekala na další pokyny.

„Tak honem, my dvě ven přece jenom půjdeme,“ mrkla jsem na ni. Nehodlala jsem dopustit, aby mě nějaký chlap položil na lopatky, ať už mě to uvnitř bolelo sebevíc. Rychle jsem na sebe hodila úzké černé kalhoty a krátký modrý top bez ramínek s bílými srdíčky a navoněla jsem se jedním z Lorraineových parfémů.

„Jdeme,“ oznámila jsem. Jakmile jsem však otevřela dveře, přijel před dům Shane v taxíku. Oči měl zarudlé a pod nimi velké pytle, jako kdyby pil už celé hodiny. Vyslal ke mně provinilý úsměv a roz-táhnul ruce, aby mě objal.

„Ne,“ řekla jsem a odstrčila jsem ho. „Kdo byly ty holky, co jsi s nimi byl?“ vypálila jsem na něj. Nehodlala jsem chodit kolem horké kaše. O svého přítele se přece nebudu s nikým dělit.

„Ne, ne, tak to vůbec není,“ vylouval se a naklonil se, aby mě mohl políbit.

„Opravdu?“ natáhla jsem ruku, aby ke mně nemohl blíž.

„Jsou to jenom kamarádky,“ řekl mi. Snažil se, abych mu zase začala důvěřovat. „Znám je už strašně dlouho,“ dodal netrpělivě.

Chvíli jsem se na něj dívala tvrdým pohledem, ale můj obranný krunýř byl proražen jeho odzbrojujícím úsměvem. Možná ty dívky *opravdu byly* jenom kamarádky. Než se mnou začal chodit, měl přece svůj život. A dělalo to na mě dojem, že je vážně upřímný.

„Dobře,“ zamumlala jsem a on si mě přitáhl do náručí. Jenže když jsme se objímali, ten úzkostný pocit se mi vrátil. Pořád jsem měla v hlavě, že on je přeci lepší „partie“ než já. Že jako matka dvou dětí nemůžu soupeřit s těmi mladými děvčaty, se kterými flirtoval. Možná jsem ho už začala nudit, proto se šel seznámit s někým novým? Nikdy dřív jsem o sobě v žádném vztahu tolik nepochybovala, tak proč jsem to tak cítila teď? Něco nebylo úplně v pořádku, ale nemohla jsem přijít na to, co přesně to je.

Prozatím jsem však obavy odsunula stranou a všichni jsme se nasoukali do taxíku a vyrazili do místního nočního klubu. Lorraine a já jsme měly co dohánět – Shane už do sebe hodil několik sklenic cideru a byl divočejší, než jsem ho kdy předtím viděla. Lorraine obrátila oči vzhůru, jako by chtěla říct „chlapi už jiní nebudou“ a obě jsme na podpatcích doklopýtaly k baru, kde jsme si daly naše oblíbené pití. Shane se zatím zdravil s polovinou klubu, všichni ho tu znali.

Byly jsme právě na parketu a tančily, když mě Lorraine chytila za ruku a otočila mě.

„Co to tam Shane dělá?“ ptala se udýchaně.

S hrůzou jsem pozorovala, jak si vyškubl pásek z kalhot a držel ho pevně natažený jako škrticí strunu.

Napřimil se a protahoval si svaly, jako by byl nějaký lidoop. Chybělo už jenom, aby se začal bít v prsa, a vypadal by jako Král džungle. Neměla jsem nejmenší tušení, k čemu se chystá.

„Chceš něco?“ zavrčel a vrazil pásek těsně k obličejí úplně cizího člověka, který šel kolem baru.

„Bože můj,“ vydechla jsem a nevěřicně jsem si zakryla ústa rukou. Ten muž se na Shanea podíval, jako kdyby se zbláznil, a pokračoval dál.

„No tak teda pojd’.“ Shane ho strčil do zad.

Chtěl se pustit do rvačky s úplně náhodným kolemjdoucím. „To je ale blbec,“ řekla jsem Lorraine. „Dělej, já jdu domů.“ Ukázala jsem směrem k šatně. Shane byl však pohotový a natáhl svou dlouhou ruku, aby mě zastavil. Setřásla jsem ho, ale on si mě otočil k sobě.

„Ne, ne, ne, prosím tě, neodcházej,“ žadonil. Výrazem tváře se dokázal proměnit z rozzuřeného býka v dotčené štěňátko.

„Co to vyvádíš?“ zeptala jsem se a zoufale jsem rozhodila rukama.

„Promiň, promiň,“ řekl mi a hladil mě po pažích.

Mávla jsem nad tím tedy rukou, abych měla klid, ale jakmile jsem se k němu otočila zády, už to tu bylo znovu, zase strkal do nějakého nebohého, nic netušícího návštěvníka klubu.

„Musíme ho odsud dostat,“ řekla Lorraine. Přikývla jsem, ale zdálo se, jako by Shane náš rozhovor celou dobu poslouchal.

„Promiň, promiň.“ Byl zase zpátky a pokoušel se mě udobřit. Hrál snad nějakou hru? Podívala jsem se na Lorraine a ona v mém pohledu rozpoznala zděšení a stres.

„Už nikdy s tebou nikam nepůjdu,“ vyštěkla jsem na něj a pohledem jsem se zabodávala do pásku, který svíral v rukou.

„Ne, prosím tě, nenechávej mě tady,“ žadonil.

Nastoupil s námi do taxíku, ale já jsem se na něj celou cestu k Lorraine domů nemohla dívat. Měla jsem zlost i strach. Tuhle agresivní stránku Shanea jsem ještě neviděla a ani trošičku se mi nelíbila.

„No tak, Tý, jenom jsem blbnul,“ řekl mi a dloubnul mě pod žebra. Vymyslel si pro mě přezdívku „Tý“, ale teď na ni nebyla vhodná chvíle. Měla jsem hlavu v dlaních a přemýšlela jsem nad tím, co se právě stalo.

Je opilý, musí být úplně mimo, uvažovala jsem. Takhle se nikdy předtím nechoval.

Několik dalších známých, které jsme v klubu potkali, si to také namířilo k Lorraine domů a její obývací pokoj a kuchyně se zaplnily opilci s cigaretami v rukou, kteří do sebe obraceli další plechovky

piva. Shane byl nadšený, že je středem pozornosti, a choval se jako šašek. Ve mně se zatím ozvala matka od dětí, a tak jsem chodila sem a tam a dávala pozor, aby nikdo neklepal popel Lorraine na koberec. Ačkoli se Shane živě bavil s ostatními, cítila jsem, jak mě neustále sleduje. Když jsem se pohnula, jeho oči se pohnuly také. Otočila jsem se a zjistila jsem, že už si s nikým nepovídá, ale upřeně se dívá přímo na mě.

„Všechno v pořádku?“ zeptala jsem se nervózně.

„Em-hm,“ přikývl.

Chtěla jsem, aby ta noc už skončila. Nic dobrého z toho nekoukalo. Lorraine jako by mě četla myšlenky a vzala si mě stranou.

„Chci, aby už šli pryč,“ sykla na mě. Řasenku měla rozmazanou a vypadala, že by nepohrdla trochou spánku.

„Chceš, aby vypadli?“ skočil jí do řeči Shane. V očích se mu zase objevily divoké plameny.

„Jo,“ přikývla Lorraine.

„Žádný problém.“ Shane se začal naparovat.

Čekali jsme, že všem řekne, aby odešli, ale on k našemu zděšení namísto toho začal kopat do každého, kdo seděl na podlaze. Bylo dokonce slyšet, jak jeho boty rozdírají lidem kůži.

„Au, klídek, chlape,“ vyjekl jeden z nich.

„VEN!“ nařídil Shane a začal znovu do všech kopat.

Byl tam naprostý zmatek. Každý se chtěl co nejrychleji vyškrábat na nohy a dostat ke dveřím.

Co to dělá? nechápala jsem. Pak jsem sebou cukla, když dívky kolem mě začaly ječet.

„Psychopate!“ křičel někdo a snažil se co nejrychleji vypadnout.

V prázdném pokoji se rozhostilo hrobové ticho, protože já i Lorraine jsme zůstaly úplně oněmělé.

„No, pěkně jsem se jich zbavil,“ pochechtával se Shane.

„To bych řekla,“ vyštěkla Lorraine. Vrhla na mě znepokojený pohled.

Zkřížila jsem ruce na prsou a začala podupávat nohou jako rozzlobená matka.

Shane se na mě podíval skrz své husté tmavé řasy a to mě trochu obměkčilo. V tu strašlivou ranní hodinu jsem neměla energii na hádku. Natáhla jsem k němu ruku a odvedla ho do postele do pokoje pro hosty u Lorraine. Bylo mi jasné, že až se vyspíme, všechno bude lepší.

O několik hodin později mě probudilo, jak se ke mně tiskne obrovské Shaneovo tělo. Když jsem se probírala, překulil se na mě a já jsem věděla, že chce sex. Byl z něj cítit alkohol a testosteron. Drtil mě svou vahou a já jsem nechala své tělo, aby se vymodelovalo přesně podle jeho. Jak bych se na něj mohla ještě pořád zlobit, když jsem se s ním cítila tak dobře? Přestala jsem se mu bránit a nechala ho, aby si mě vzal.

Shane měl ten den nepříjemnou kocovinu, ale zase byl tím velkým plyšovým medvědem, kterého jsem už znala a milovala. Teď už jsem viděla, že má i agresivní stránku, ale alespoň ji zacílil na muže. Shane je dobrý chlap, jenom trochu moc pije, říkala jsem si. Nikdo není dokonalý a každý si zaslouží druhou šanci. Moje sestra souhlasila s tím, že Shane byl asi strašně opilý a že to zřejmě byla jen výjimečná situace.

Ale nebyla to žádná výjimečná situace. Šéf Shaneovi neodpustil, že se tenkrát neukázal v práci, a už ho zpátky nevzal. A místo toho, aby si Shane hledal jinou práci, trávil večery, kdy jsme nebyli spolu, na různých večírcích a následující dny pak vyspával kocovinu. Nevadilo by mi to tak moc, kdyby mi vždycky nezavolal, když byl úplně namol, a já jsem v pozadí neslyšela smích a vřeštění nějakých děvčat. Nikdy jsem nepatřila k ženám, které si dělají hlavu s tím, jestli je jejich přítel podvádí, ale tyhle jeho telefonáty mě vždycky znejistily. Zavolal mi a já jsem si pak lámala hlavu, co to mělo znamenat a o co mu jde. Někdy se neozval několik dní a já jsem začala myslet na nejhorší. Poměr sil v našem vztahu se změnil – teď držel otěže v rukou on a mně se to nelíbilo. Kdybych k sobě tehdy byla upřímná, přiznala bych si, že se chová úplně stejně jako můj bývalý přítel.

Přes den jsem se zaměstnávala obvyklými činnostmi – dovezla jsem Bena do školy, Liama do školky, zašla na návštěvu ke známým, nakoupila –, ale tahle rutina mi teď připadala nudná a nebyla jsem schopná ty obyčejné věci dělat, protože jsem si představovala

všechnu tu zábavu, kterou si užívá Shane. To, co jsem dřív měla ráda, pro mě najednou ztratilo půvab.

„Pojď, Liame, půjdeme se podívat za babičkou,“ řekla jsem a vzala jsem mladšího syna do náruče. Zastavit se po cestě do obchodu u babičky pro mě dosud vždycky byla radost. Chudák babička se musela divit, co se to se mnou děje, protože když jsme si povídaly u čaje a koláče, byla jsem myšlenkami neustále někde jinde.

„Přísahala bych, že Liam každý den o kousek vyroste,“ cukrovala babička.

Naše hovory o každodenních banalitách, které mě dříve uklidňovaly, mě teď naopak dráždily. Babička za to ale nemohla, byla to moje vina, protože jsem byla nervózní kvůli Shaneovi.

„Jo, jo, roste, už je z něho velký kluk,“ odpověděla jsem a posadila jsem si ho na kolena. Nemohla jsem před babičkou přiznat, že mě trápí nějaký muž.

Vzpomínala jsem na doby, kdy jsme byli ještě děti, přišli jsme domů ze školy a našli tam maminku, jak leží na pohovce a pláče, protože ji zase podvedl další z jejích partnerů. Několik let po rozpadu jejího druhého manželství to bylo pořád stejné.

„Proboha,“ mumlala jsem si vždycky, když jsem kolem ní procházela.

„Jak můžeš dovolit, abys byla tak nešťastná kvůli nějakému chlapovi?“ říkala jsem jí, když jsem dupala nahoru po schodech do svého pokoje. Neměla jsem chuť ji utěšovat; opovrhovala jsem jí za to, že se tomu tak poddává.

„Nechala jsem ti tam čaj,“ říkala mi maminka, když jsem se ráno na cestě do školy obloukem vyhýbala stolu v kuchyni. To jsem se vždycky vrátila, sebrala hrnek ze stolu a čaj jsem před ní a jejím partnerem na jednu noc ostentativně vylila do dřezu.

„Je mi z tebe nanic,“ zavrčela jsem a odešla. Matka nikdy neřekla ani slovo. Jenom mi pořád ráno připravovala čaj, jako by se nechumelilo.

A teď, když mi bylo dvacet devět, jsem dělala přesně to samé – dopustila jsem, aby se mnou nějaký muž dělal, co chtěl.

„Pamatuješ si, jak nás dědeček o víkendu všechny brával na trh do Poole na uzenou šunku se sázenými vejci a hranolky?“ ptala se babička a při té vzpomínce mhouřila oči blahem. Chytila jsem ji za ruku a láskyplně ji stiskla. Babička vždycky poznala, když jsem byla na dně.

„Ano, a na zpáteční cestě jsme se vždycky zastavili na šlehačkový dort. A k svačině jsme si odpoledne dávali smaženou rybu s hranolkami.“ Dobře jsem si pamatovala, jak jsme vždycky po víkendu s prarodiči měli plná bříška.

Nervózně jsem si zkontrolovala mobil. Pořád ještě nevolal. Kde je? říkala jsem si. Byli jsme domluvení, že se ten večer uvidíme.

„Ještě kousek koláče, zlatíčko?“ přerušila mě babička v přemýšlení.

Vsádím se, že je zase s těma holkama.

„Ne, babi, děkuju.“ Byla jsem tak nervózní, že jsem nemohla jíst.

No tak, vzpamatuj se, Nashová, říkála jsem si, a koukej si klidně dál žít svůj život.

I když jsem se ale hrozně moc chtěla řídit svou vlastní radou, můj život jako by se zastavil, dokud se Shane neozval. Věděla jsem, že bych měla zrušit naše plány na večer a udělat si nějaký vlastní program, ale toužila jsem po něm tak moc, že jsem si pro něj pořád nechávala pootevřená dvířka. Myslela jsem, že se z toho čekání zblázním, a tak když si Liama odvezl jeho otec, vydala jsem se pro morální podporu k Lorraine.

„Tohle není dobré, Tino,“ řekla mi Lorraine. Dokonce i ona, která byla původně Shaneova největší fanyнка, na něho zanevřela.

„Já vím, já vím,“ zamumlala jsem a schoulila jsem se na její pohovku.

Daly jsme si spolu večeri a pak jsme se trochu dívaly na televizi. Já jsem celou dobu kontrolovala telefon a doufala jsem, že jsem omylem zmeškala jeho volání. Pořád nic.

„Já jdu do postele,“ zívla Lorraine.

„Dobrou,“ řekla jsem s nuceným úsměvem.

„Nečekej na něj, Tino,“ varovala mě sestra.

„Neboj, nebudu.“

Ale přesně to jsem měla v úmyslu. Spát jsem nemohla; v hlavě se mi honily myšlenky na to, jak mě podvádí. Pouštěla jsem si jeden film za druhým a modlila jsem se, aby zavolal. Na chvíličku jsem musela usnout, protože mě vzbudilo vyzvánění telefonu. Byl to Shane. Bylo půl páté ráno.

„Byl jsem venku s kamarádama, můžu za tebou teď přijet?“ zeptal se mě. Vůbec to neznělo, že by mu to bylo nějak líto.

„Jo, přijed“,“ řekla jsem a zavěsila.

„Bože, ty jsi tak hloupá,“ řekla jsem nahlas a chytila jsem se za hlavu. Nenáviděla jsem se za to, že jsem mu dovolila, aby si za mnou přijel, kdy se mu zachce, ale tak strašně moc jsem ho chtěla vidět! Hrozně mi chyběl. Měla jsem ten strašlivý pocit, kterého se děsí každá žena, pocit, že ho nutně potřebuju.

Shane mě nechal čekat ještě další hodinu a půl. Když jsem mu otevřela, sevřel se mi žaludek. Vypadal hodně neupraveně a zdálo se, že už se u něj začíná projevovat kocovina, byly z něj cítit cigarety a alkohol. Opřel se o zárubeň dveří a hlavu si položil na rameno.

„Pustiš mě dovnitř?“ zeptal se a upřeně se na mě díval.

Ustoupila jsem o krok dozadu a nechala ho vejít. Samozřejmě, že jsem ho pustila dovnitř, ale nenáviděla jsem se za to, že jsem tak slabá. Shane se rozvalil na židli v kuchyni, jako by ho vůbec nic netrápilo. Bože můj, vypadáš strašně sexy, i když jsi propil celou noc, říkala jsem si, když jsem si upřeně prohlížela jeho ostře řezanou tvář.

Posadila jsem se naproti němu, naprosto vyčerpaná.

Odkáslala jsem si. „Kde jsi byl?“ zeptala jsem se nervózně.

Samolibě se usmál. Věděl, že mě má přesně tam, kde mě chtěl mít.

Řekl mi, že byl venku se svými kamarády. Tentokrát se vůbec neomlouval, nic mi nevysvětloval; poznala jsem na něm, že si užívá, že na něj žárlím. Pokusila jsem se stát si na svém, takže jsem mu řekla, že takové chování je pro mě nepřijatelné, ale on věděl, jak mě ranit. Zničehonic mi klidně vrazil dýku do srdce.

„Jsem s tou nesprávnou sestrou,“ zašklebil se.

Úplně jsem oněměla. Nevěřicně jsem na něj zírala a potom se mi oči zúžily vztekem.

„Ty hajzle!“ Měla jsem toho dost.

„Dělám si z tebe legraci,“ zahihňal se a snažil se zase získat zpátky kontrolu nad situací.

„Jenom jsem chtěl vidět, jak na to budeš reagovat.“ Natáhnul ke mně ruku.

Rychle jsem svoji ruku stáhla a položila si ji na prsa. Už jsem se nezlobila, jen jsem byla smutná. Kvůli Shaneovi jsem se cítila opravdu jako kus hadru – už tak jsem byla dost nešťastná, a kvůli němu jsem teď měla ještě méně sebejistoty. Problém byl v tom, že už se mi dostal pod kůži, takže když na mě začal být milý, byla jsem mu vděčná.

Znovu ke mně natáhnul ruku a pak si mě přitáhl do náručí. Po tomhle pocitu jsem toužila celou noc. Stala se ze mě skoro narkomanka, byla jsem šťastná a spokojená, jenom když jsem dostala svoji dávku – dávku Shanea. Odvedla jsem ho do Lorrainina pokoje pro hosty, kde mě zvedl do náručí a položil na postel. Byl tak velký, že vydal za tři osoby mých rozměrů, a tak jsem se cítila úplně maličká, když jsem ležela pod jeho pulzujícím tělem. Stáhnul ze sebe tričko a ukázal své pevné tělo. Odhrnul mi z očí pramen vlasů. Bylo v něm víc z toho psance, kterého měl vytetovaného na ruce, než jsem si uvědomovala. Pro něj platila jiná pravidla než pro všechny ostatní.

Díval se na mě tmavýma očima.

„Miluju tě,“ zašeptal.

Srdce mi poskočilo. Ta slova mi zněla jako rajska hudba. Kousla jsem se do spodního rtu, abych se nerozplakala, protože by to bylo trapné.

„Já tě taky miluju,“ řekla jsem a políbila jsem ho.

Shane potom vzal věci do svých rukou. Stáhl ze mě oblečení, poházel ho po celé místnosti a pak se ke mně přitiskl a vnikl do mě.

„Miluju tě,“ řekl, když se pohyboval uvnitř.

„Miluju tě, miluju tě, miluju tě.“ Jako by nemohl přestat. Musel mi to říct aspoň padesátkrát, když jsme se milovali. Nakonec jsem ho zahrnula polibky, jen abych ho umlčela.

Potom Shane okamžitě usnul, ale já jsem byla vzhůru. Ležela jsem mu v náručí a zírala jsem na strop. Byla jsem šťastná, ale zároveň

smutná. Šťastná proto, že jsem ho měla zpátky, a smutná proto, že jsem začala pochybovat, jestli jsem pro něj vlastně dost dobrá. Budeš se muset víc snažit, jestli si ho budeš chtít udržet. Budeš se muset snažit se mu zavděčit, říkala jsem si. Byla jsem připravená udělat cokoli, co bude potřeba, aby mi zase neutekl.

## 4

# Bublina praská

---

„Všude kolem padá sníh, děti si hrají a radují se, je čas lásky a porozumění, veselé Vánoce všem,“ propěvovala jsem si z plna hrdla vánoční klasiku, kterou hráli v rádiu, když jsem jela na Štědrý den roku 2009 svým malým červeným Peugeotem 306 do Shaneova bytu v Penzance.

Dopoledne jsem strávila rozbalováním dárků s dětmi, ale následující chvíle měly patřit jen nám dvěma. Letmo jsem pohlédla na sedadlo vedle řidiče. Byla na něm veliká hromada dárků, které jsem pro Shanea pečlivě zabalila. Byli jsme spolu teprve čtyři měsíce, ale já jsem ho chtěla ohromit. Koupila jsem toho dost? Najednou jsem začala panikařit. Ale už bylo pozdě; právě jsem dorazila před jeho dům.

„Veselé Vánoce, Tý,“ řekl mi s širokým, trochu přihlouplým úsměvem.

Někdy se choval jako dítě, což ve mně probouzelo mateřský pud.

„Ne, neprohmatávej ty dárky!“ protestovala jsem, schovala jsem je za záda a úkrokem jsem vklouzla dovnitř.

Tam jsem zůstala stát s otevřenými ústy. Bylo to, jako bych vstoupila do jeskyně Santa Clause. Shaneův obývací pokoj byl od podlahy až po strop pokrytý vánočními řetězy a blikajícími světýlky, všude visely hvězdy a balonky.

„To jsem připravil pro tebe,“ řekl pyšně.

Chtěla jsem něco říct, ale slova mi uvázla v krku. Nikdy jsem nic takového neviděla. Bylo to naprosto neskutečné.

„Je to nádhera,“ řekla jsem a stiskla jsem mu ruku.

Pod vánočním stromkem ležela hromada dárků, které čekaly, až je rozbálím. Podala jsem Shaneovi dárky pro něj, shrábla jsem svoji hromádku a vysypala si ji do klína.

„Tak, a teď rozbálíme dárky,“ hihňal se Shane.

Příštích několik minut bylo slyšet jen trhání balicího papíru.

„To není možný,“ vyjekla jsem radostí, když jsem vybalila značkové boty Nike Air Max. Shane za ně musel utratit malé jmění. Dostala jsem od něj ještě pyžamo a černou mikinu s kapucí od velice módní značky, která vyrábí oblečení pro surfaře.

„Ten je roztomilý,“ vykřikla jsem, když jsem rozbálila plyšového medvídka, který v packách držel srdíčko s nápisem ‚Miluji Tě‘. Zabořila jsem nos do jeho kožíšku, který Shane navoněl svou vodou po holení.

„To abych na tebe nezapomněla?“ zažertovala jsem. Podívala jsem se na něj, abych zjistila, jak na tom je on, protože ani nedutal. Seděl tam naprosto potichu, nohy zakryté kupou roztrhaného balicího papíru.

„Líbí se ti ty dárky?“ zeptala jsem se a trochu jsem začala panikařit.

„Ano,“ odpověděl a přikývl. Choval se, jako by ještě nikdy nedostal dárek a nevěděl, co má dělat.

„Děkuju mockrát, Shane, za všechny ty krásné dárky.“ Snažila jsem se ho vyvést ven z jeho ulity. Nesměle se usmál a já jsem ho najeďnou chtěla vzít do náruče. Byl jako malý ztracený, bezmocný chlapec, kterého jsem musela zachránit.

Dostal ode mě lahev Amaretta, tak jsme ji otevřeli a namíchali si ho s trochou pomerančového džusu.

„Veselé Vánoce,“ řekla jsem a připila jsem si s ním. „A ať je takových Vánoc ještě spousta.“ Když jsme si přítukli, mrkla jsem na něj. Částečně to bylo myšleno žertem, ale na druhou stranu mi moje srdce říkalo, že jsem po letech hledání konečně našla „toho pravého“. Moc dlouho jsme už v Shaneově bytě nezůstali, protože mi slíbil, že mě vezme na odpolední návštěvu ke svému otci. Shane mi o Williamovi něco málo řekl, takže jsem věděla, že jezdí s taxíkem, ale býval

u Královské námořní pěchoty. Vyprávěl mi, že se jeho rodiče rozvedli, když mu bylo třináct, a Shane pak strávil několik let v sociální péči. Já jsem se však na jeho minulost moc nevyptávala, protože když o ní mluvil, vždycky se podivně stáhnul do sebe.

„Můj táta mě naučil, že je důležité umět se ve škole dobře ubránit,“ řekl mi Shane sám od sebe, když jsme jeli k jeho otci do centra města.

„Aha,“ poslouchala jsem.

„Jeden kluk mě jednou zbil, a když jsem to řekl tátovi, přinutil mě nastoupit do auta a tak dlouho jsme spolu jezdili po ulicích, až jsme toho kluka našli.“

„A co bylo pak?“ zeptala jsem se znepokojeně.

„Pak mi řekl, abych vystoupil a vymlátíl z něj duši,“ odpověděl. V jeho tváři nebyly znát žádné emoce.

„A udělal jsi to?“ zamumlala jsem otázku.

„Jo.“ Shane pokrčil rameny, jako by o nic nešlo.

Po zbytek cesty bylo v autě nepříjemné ticho a já jsem si oddechla, když jsme dorazili k Williamovu bytu. Čekala jsem nějakého obrovského chlapa, co bude vypadat jako surovec, vzhledem k tomu, jak velký byl Shane a že byl William u námořnictva, ale víc mýlit jsem se ani nemohla.

„Veselé Vánoce, synu,“ otevřel nám malý muž se stříbrnými vlasy. Byl asi o polovinu menší než Shane. Za ním stála jeho přítelkyně Hayley, která musela být aspoň o deset let mladší než on. Chlapík si vede dobře, pomyslela jsem si.

„Ahoj,“ pozdravil mě a na uvítanou mě políbil. Tvář měl opálenou a ošlehanou větrem, každá vráska na ní mohla vyprávět svůj příběh. William na mě působil jako velice milý chlapík. Dokonce se snažil a koupil mně i mým synům nějaké dárečky do vánoční punčochy. Liamovi vybral kachničku do vany a Benovi hlavolam.

„To jste nemusel,“ chichotala jsem se, když jsem rozbalila umělé nehty a lak. Shane se před ním musel zmínit, že o sebe ráda pečuji.

Pili jsme pivo a poslouchali jsme Williamovy historky z války. Vyprávěl nám o svých hrůzostrašných průzkumných hlídkách a o tom, jak pracoval jako psovod pro armádu. Vůbec se mi nechtělo věřit

tomu, co mi o Williamovi řekl Shane, tak milý a sympatický se mi zdál.

„Podstata světa,“ řekl Shane a zdvihl sklenici s pivem nad hlavu. Obrátila jsem oči v sloup, protože to říkal u pití vždycky, když jsme šli někam ven.

„Blb ve skle,“ trumfnul ho William. Očividně mezi nimi panovalo nějaké napětí, ale já jsem tam nebyla proto, abych se snažila porozumět, jaké bylo Shaneovo dětství. Chtěla jsem si jen užít první Vánoce se svým přítelem.

Zdálo se, že Vánoce roku 2009 budou jedny z mých nejlepších za dlouhou dobu. Shane mi pravidelně volal, takže jsem měla pocit, že o mě má opravdu zájem, a moje znepokojení, které se nahromadilo za posledních pár měsíců, pomalu odeznívalo. Když tedy Shane trval na tom, že musíme jít na Silvestra na večírek do bývalých dolů Poldark Mine, trochu jsem se zdráhala. Vždycky, když se Shane vydal na nějakou party, objevily se problémy, a já jsem měla za to, že nám je nejlépe, když jsme jen sami dva.

Shane byl v prostorách starého cínového dolu v Truru poprvé. Jeli jsme tam s několika jeho kamarády. Oči se mu rozsvítily, když vešel dovnitř – vypadalo to tam jako v podzemní vesnici, kde z každé budovy zní hlasitá hudba. Shane vypjal prsa, aby vypadal jako tvrdý muž, protože teď už nebyl jen velká ryba v malém rybníčku mezi svými známými.

„Juchů!“ křičela jsem a poskakovala jsem radostí. Atmosféra byla elektrizující.

„Dělej, Shane, půjdeme si zatancovat,“ řekla jsem a zvedla jsem nadšeně ruce do vzduchu. Shane se zamračil, protože do něj vráželi lidi z hučícího davu a strkali ho pryč.

„Já jdu k baru,“ signalizoval mi z dálky a já jsem mu pohybem rtů naznačovala, že počkám, jenže on už mizel v tlačenci lidí.

Zbytek večera jsem strávila tím, že jsem se ho snažila najít. Naštěstí jsem narazila na přítele jeho sestry, Nicka, s kterým jsem nakonec oslavila příchod nového roku, jinak bych o půlnoci zůstala úplně sama.

„Tady jsi,“ řekla jsem s úlevou, když jsem Shanea konečně našla u východu směrem do dolu. Ruce měl založené a vrčel jako pes. Vypadal hrozně rozzlobeně.

„Kde jsi byl?“ zeptala jsem se a šla jsem k němu, abych ho políbila.

„Ty zasraná děvko,“ zasyčel Shane.

Jakže mi to právě řekl? Děvko? Nevěřila jsem vlastním uším.

„Cože?“ byla jsem úplně vyvedená z míry.

„Ty zasraná děvko,“ zopakoval a odplivnul si přede mnou. „Jsem tu celý večer. Ale tobě je to úplně ukradený, protože tady flirtuješ s každým zasraným chlapem. Vsadím se, že jsi s nima i šukala.“

Byla jsem úplně oněmělá. Takhle se mnou ještě nikdy nikdo nemluvil.

„Vždyť já jsem ani nevěděla, že jsi byl tam vevnitř,“ mumlala jsem vyděšeně a couvala jsem před ním.

Shane ze sebe vydal podivný, kloktavý zvuk, zaklonil hlavu a pak na mě plivl.

„Zasraná děvko,“ řekl zase, když jsem si nevěřičně otírala jeho sliny z obličejce. A pak plivl zase, a zase, chrлил na mě sliny jako samopal.

„Přestaň,“ prosila jsem ho. Bála jsem se a cítila jsem se hrozně trapně. Choval se tak, že jsem si připadala jako kus hadru.

„Hej, zklidni se, kámo.“ Jeho přítel se snažil zasáhnout, ale Shane byl přeci „psanec“ a nikoho neposlouchal. Pořád na mě prskal sliny a já jsem se choulila u stěny a zakrývala si tvář rukama.

„Couro,“ vyštěkl na mě. Pak se otočil a arogantně odkráčel k autu svého kamaráda, kde čekal, až ho odveze domů. Byli jsme tak daleko od Penzance, že jsem neměla jinou možnost než jet autem s nimi. Jeho kamarád mi naznačil, abych nasedla na přední sedadlo, a Shane se zatím nasoukal dozadu. Byl tak rozzlobený, že se z něj až kouřilo. Cítila jsem, jak mě jeho temné oči provrtávají, jak mě nenávidí, a jen jsem potichu seděla vepředu a byla jsem naprosto zmatená, protože jsem vůbec netušila, co jsem udělala špatně.

„V Poldarku to bylo letos dobrý,“ řekl jeden z jeho kamarádů, aby trochu odlehčil atmosféru.

„KURVO!“ přerušil ho Shane a přes otvor u opěrky hlavy mi vyškubl pár vlasů.

„Auuu!“ vykřikla jsem a hladila si bolavé místo.

„Děvko,“ zasyčel znovu. Potom na mě ještě jednou plivnul.

Byla jsem úplně bezmocná a jeho přátelé byli příliš vystrašení, aby se mě zastali. Prosím, jeď rychle, jeď rychle, říkala jsem si a skláněla jsem hlavu. Zoufale už jsem chtěla být doma. Vzal si Shane nějaké drogy? Vůbec jsem nedokázala pochopit, kde se v něm ten vztek vzal.

„Buď zticha!“ zakryla jsem si uši rukama. Nevěděla jsem, jak jinak mám utéct před jeho palbou. Stáhla jsem se do sebe a snažila jsem se jeho urážky nevnímat. Teď nepřicházelo v úvahu, že bych mohla strávit noc u něho. Shaneovi jsem to však řekla jen pár okamžiků před tím, než jsme zastavili před jeho bytem.

„Vezmu si svoje věci,“ dožadovala jsem se. Teď už jsem sama soptila nad tím, jak mě ponížil.

Shane po mně hodil další nadávkou, pak nenuceně vystoupil z auta a vykračoval si ke dveřím svého bytu. Já jsem stála nervózně vedle něj, neklidně jsem přešlapovala a čekala, až odemkne. Otočil klíčem a pak se obrátil ke mně. Zavrával, naklonil se dopředu a odstrčil mě svými silnými pažemi. Nohy se mi odlepily od země a já jsem letěla vzduchem na silnici. PRÁSK! Padla jsem na záda a hlavou jsem narazila na beton. Ucítla jsem hroznou bolest a chvíli jsem tam jen ležela a držela jsem si naraženou hlavu. Co se to sakra právě stalo? Potom začal působit adrenalin a já jsem věděla, že mi jde o život. Rychle jsem se vyhrabala na nohy, protáhla jsem se kolem Shanea a vletěla jsem do jeho bytu. Horečně jsem posbírala všechno svoje oblečení a pár nejdůležitějších věcí, nacpala jsem si je do náručí a zase jsem kolem něj vyběhla ven. Shane běžel za mnou. Skočila jsem skoro po hlavě na zadní sedadlo auta jeho kamaráda.

„JEĎ, JEĎ!“ křičela jsem.

Shaneův kamarád rychle nastartoval a se skřípěním brzd odjel. Dívala jsem se ven zadním okýnkem a viděla jsem, jak za námi Shane sprintuje po ulici.

„KURVO!“ řval na mě a hrozil mi pěstí. Zhroutila jsem se na sedadlo a srdce mi bušilo rychlostí sto mil za hodinu.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se mě Shaneův kamarád, který byl také v šoku.

„Jo,“ zalhala jsem. Nedokázala jsem pochopit, co se právě stalo. Pro moji rozbolavělou hlavu bylo moc náročné to nějak zpracovat. Požádala jsem, aby mě vysadil ve městě, u mojí nejlepší kamarádky Danielle. Tam se budu cítit v bezpečí, protože Danielle si nenechá od chlapů nic namluvit a pomůže mi Shanea odpálkovat, kdyby mě k ní přišel hledat.

„Sakra, nechala jsem u něj před domem auto.“ Rozčileně jsem zadupala. Představa další hádky s mým takzvaným „přítelem“ mě děsila.

„Pojedu tam s tebou,“ nabídla se Danielle. „Nenechám tě tam jít samotnou.“ Věděla jsem, že se drží, aby mi nepřipomněla: „Já jsem to říkala.“ Byla to totiž právě ona, kdo mě tenkrát před deseti lety před Shanem varoval.

Srdce jsem měla až v krku, když jsme druhý den večer zabočily do Shaneovy ulice. Byla tma a hrozná zima, takže jsem před sebou viděla svůj vlastní nervózní dech. „Prosím, ať mě nevidí, prosím, ať mě nevidí,“ mumlala jsem si polohlasně.

„Co jsi říkala?“ naklonila se ke mně Danielle.

„Nic...“ začala jsem odpovídat, ale v půlce věty jsem se zarazila.

„Neeeee!“ vykřikla jsem. Někdo mi prohodil předním sklem cihlu a okno se rozbilo na tisíc kousků.

„To udělal on, já vím, že to udělal on,“ opakovala jsem a rozrušeně jsem kroutila hlavou. Moje auto bylo můj život. Neměla jsem moc peněz a šetřila jsem na něj celé roky. Danielle mě chytila za ruku a snažila se mě uklidnit.

„Musíš ho odsud někam dostat, než ho Shane totálně zdemoluje,“ řekla tiše. Snažila se mě přimět, abych se soustředila. Hlava mě pořád ještě bolela z toho včerejšího nárazu a navíc se mi točila ze všeho, co se událo. Byla jsem vyděšená a kontrolovala jsem ulici napravo i nalevo, jestli tam není Shane a nechce se na mě vrhnout.

„Dělej, Tino,“ nařídila mi Danielle. V tu chvíli nebylo radno si s ní zahrávat.

Sedla jsem si za volant a děsila jsem se, že se na mě každou vteřinou vysype roztráštěné sklo. Neviděla jsem na krok, a tak jsem jela šnečím tempem s hlavou vystrčenou z okénka. Schovala jsem svého peugeota v jedné z nedalekých postranních uliček, abych si ho od tamtud někdy později vyzvedla.

„Pojďme rychle odsud,“ řekla jsem Danielle a snažila jsem se zadržet slzy. Jak se všechno mohlo tak zvrtnout během čtyřiaadvaceti hodin? Chtěla jsem znát odpověď. Potřebovala jsem si k tomu také říct svoje.

Nemusela jsem čekat dlouho. Byla jsem u své sestry a Lorraine mi právě podala šálek čaje, když mi zazvonil mobil. Byl to Shane.

„Haló?“ zvedla jsem to na poslední zazvonění. Vřelo to ve mně vztekem. Ponížil mě a zdemoloval mi auto. Nenáviděla jsem ho.

Jediné, co jsem slyšela, bylo staré známé hihňání děvčat a cinkání skleniček v pozadí. Shane zase pořádal večírky, abych na něj žárčila, tentokrát to však na mě nebude fungovat.

„Prohodil jsi mi cihlu okýnkem u auta?“ vyštěkla jsem na něj.

„Ha, ha, ha,“ propukl Shane v huronský smích. „Jo,“ zamumlal a pak zavěsil.

Žádná omluva, žádná lítost, žádné „prosím tě, odpusť mi“. Nechtělo se mi věřit, že se ke mně chová s tak mizivou úctou. Copak jsem opravdu za víc nestála? Nemohla jsem uvěřit, že si vůbec kladu takovou otázku. Problém byl v tom, že jsem si to začínala myslet i já sama.

„On mi to podělaný auto opravdu rozbil,“ tlumočila jsem Lorraine, co mi řekl. Maminka nám vždycky dala pohlavek, když jsme mluvili sprostě, takže jsem si dávala pozor na jazyk i v těch nejvypjatějších situacích.

„Dělá si zase mejdan s těma holkama,“ pokračovala jsem. „Měl tolik drzosti, že mě nazval děvkou, ale vsadím se, že on s nima dělá všechno možný.“

Při té představě se mi udělalo špatně, protože jakkoli moc jsem ho v tu chvíli nenáviděla, zároveň jsem chtěla, aby se ke mně vrátil ten

Shane, kterého jsem znala. Ten něžný Shane, který mi říkal, že mě miluje.

Příštích osmačtyřicet hodin bylo peklo. Proměnila jsem se z tvrdé surfařky, jakou všichni v mém okolí znali, v ubohou, strádající slabošku, jež si každých pět minut kontroluje mobil a přeje si, aby zavolal Shane. A když jsem nehypnotizovala mobil, sledovala jsem Facebook, abych viděla, co Shane právě dělá. Cítila jsem, že mě schválně mučí, tím, že si vyměnil profilovou fotku za obrázek, na kterém drží kolem ramen holku s velkým výstřihem, opálením ze solárka, dlouhými tmavými vlasy a umělými nehty, co vypadá jako coura a drží sklenku šampaňského.

„Dneska večer se ztřískám!“ stálo v aktualizaci jeho statusu. Snažil se mě vytočit, tím jsem si byla jistá. A že to skvěle fungovalo! Já jsem se mezitím stala přesně stejnou osobou, jakou bývala moje matka – nedokázala jsem se zvednout z pohovky, protože jsem dovolila nějakému muži, aby ovládal moje emoce. Byla jsem tak úzkostná, že jsem nemohla jíst, a nedokázala jsem přestat brečet.

„Já tě nepoznávám, Tinko,“ řekla mi Lorraine a rozpráhla ruce, aby mě objala.

Přitáhla jsem si deku až ke krku a schoulila jsem se u opěradla pohovky. Cítila jsem se strašně, připadala jsem si hrozná a ošklivá a Shane byl jediný na světě, kdo s tím mohl něco udělat.

Prosím zavolej, prosím zavolej...

„No tak, Tino, on za to nestojí,“ snažila se Lorraine zmírnit mé trápení. Já jsem však začala věřit, že jsem opravdu úplně bezcenná, když se ke mně Shane tak choval.

Byla jsem natolik na dně, že jsem požádala Paula, aby se na tu dobu, kdy budu u Lorraine, postaral o děti – nemohla jsem dopustit, aby mě synové viděli v takovém stavu. Když už to trvalo pět dní, měla jsem chuť si vyrvat všechny vlasy, protože Shane se pořád ještě neozval. Právě jsem myla nádobí, když jsem uslyšela klepání na dveře. Ruce mi ztuhly ve dřezu mezi bublinkami, protože jsem cítila v kostech, že to je on. Tak dlouho jsem na tuhle chvíli čekala, jenže teď jsem si nebyla jistá, že to opravdu chci. Věděla jsem, že ať bude

následovat cokoli, bude to podle něj, protože on teď držel otěže v ruce. Už mě nenaháněl; teď si se mnou mohl dělat, co chtěl.

„Musíš mi pomoci,“ vyhrkl, jakmile jsem otevřela dveře. V očích měl divoký, šílený výraz.

„Jdou po mně nějaký Litevci,“ řekl mi a ohlédl se přes rameno na ulici.

„Cože?“ zeptala jsem se.

„Rozbil jsem někomu ksicht lahví whisky a oni teď po mně jdou.“ Byl celý rozklepaný.

Co provedl? Rozbušilo se mi srdce. Díky tomuhle dramatu se mu úspěšně podařilo zamést pod koberec jakoukoli omluvu.

„Tak teda pojď dál,“ řekla jsem a dovedla jsem ho dovnitř, abych ho ochránila před nebezpečím. Přecházel po pokoji a rozhazoval rukama. Lidi, se kterými se stýkal, byli úplně jiní než můj okruh známých, takže jsem neměla tušení, do jakých potíží se to dostal. Jeho život mi zezačátku připadal zajímavý, ale teď mě děsil.

Otočil se na patě a vypálil na mě:

„Nic z toho by se nestalo, kdybys mě tam na Nový rok nenechala samotného.“ On ze všeho obviňoval mě!

„Cože? Jak to myslíš, že za všechno můžu já?“

„Je to všechno tvoje vina,“ opakoval a v jeho očích byl zase ten divoký výraz. „Kdybysme se nepohádali, nikdy bych se nepustil do té rvačky. Ti Litevci mě teď chtějí zabít,“ křičel, jako by to všechno bylo naprosto logické. Byl tak přesvědčivý – možná to opravdu byla částečně moje vina? Možná jsem ho rozčílila až moc? Jak bych to mohla napravit? Srdce mi zase bušilo jako o závod.

„Promiň,“ zamumlala jsem.

Na chvilku se zastavil a já jsem opět byla jako na trnách, jak na to bude reagovat.

„To už je lepší,“ řekl a usmál se.

Vypadalo to, že se Shane po tomhle uklidnil a chtěl se mě zase do-  
tknout, tentokrát ale něžně. Byla jsem tak šťastná, že ho mám opět v náručí, že jsem odsunula stranou všechno trápení a obavy, které mi způsobil onoho večera. Ani jsem se neodvážila zeptat, s kým těch

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.